

lista, potem se zaje v list in na spodnji strani se prikaže v podobi tankih vejic, in na koncih teh vejic nastavlja seme (tros), katero pade, kadar dozori, na spodnje liste, ali je odnese veter na sosednje, v katere se zaje ter nadaljuje svojo škodo. Ako se torej glivica zaje v list, t. j. kadar na spodnji strani lista, ob listnih žilah, opazimo majhne podolgaste ali okrogle sive proge, ali če list gledamo proti solncu in opazimo madeže oljčne barve, kateri postanejo pozneje rudeči, je že napaden in potem škropljenje nič ne koristi.

Škropiti je treba, še predno se opazijo te lise in madeži, t. j. predno bolezen nastopi. Kdor škropljenje zanemarija, dela to v svojo škodo. Rudeči madeži niso vselej znak strupene rose, ampak lahko nastanejo tudi vsled solčnih žarkov, pripekajočih na moker list. Ti so le rudeči, nimajo oljčne barve in ne sivih prog ter se prav kmalu posuše.

Vso stvar natančno popisovati v sedanjih razmerah ni potrebno, kajti ta bolezen je vsakomur dovolj znana. Kdor hoče doseči pravi uspeh, naj se drži naslednjih pravil:

S škropljenjem je treba začeti zgodaj, še pred cvetjem, kadar trta napravi 4 do 6 listov. Škropi naj se s takimi škropilnicami, katere prav fino razpršujejo tekočino. Pri škropljenju naj se pazi, da bode vsak list, dobro poškopljen, in sicer na zgornji strani. Ob prav vročih urah, t. j. od 11. ure dopoldne do 3. ure popoldne, kakor tudi tedaj, kadar je na listih rosa, naj se nikar ne škropi, kajti ob rosi se tekočina preveč stanjša in odteče, če škropimo v vročini, pa solnce ožge listje. Modra galica in apno naj bodeta v pravem razmerju. Na 1 hl (100 l) vode se vzame $1\frac{1}{2}$ kg modre galice in 2 do $2\frac{1}{2}$ kg gašenega apna. Da je dovolj apna, spozna se tako le: Zmes se pusti par ur, da se usede, potem se odstrani vrhnja mrena in tekočina se zajame s kozarcem; ako je čista, je to znamenje, da je dovolj apna v raztopini, če je pa še motna, (višnjeva), dodati je treba še nekoliko apna. Sama galica, brez apna, ožge liste, če je pa preveč, apna se pa raztopina, ne prime tako dobro in vsak dež jo opere z listov. Če dežuje kmalu po škropljenju ($\frac{1}{2}$ dneva), je treba iz nova poškopiti.

Drugič naj se škropi čez 1 do $1\frac{1}{2}$ meseca, ko je trta napravila več novih listov, ktere je treba popolnoma poškopiti; na že poškopljene liste se ni treba ozirati. Tretjič naj se škropi navadno meseca avgusta. Za vsako škropljenje se vzame galice in apna v gori navedenem razmerju.

Če se škropljenje opusti, listje zgodaj odpade, grozdje ne dozori in trgategv da le slab užitek. Ta rja pa napade tudi grozdje. Rjave grozdne jagode so take, kakor bi bile ožgane. Gliva se zaje ob jagodnem peclju v jagodo in napravlja rjavkaste lise po notranjosti cele jagode. Jagoda potem segnije in naposled posuši.

Kmetijske raznoterosti.

Materina dušica (thimus serpillus), sredstvo kugi v gobei in parkljih. Vitez dr. Morandini v Milanu na Laškem je prišel na to, da je materina dušica dobro sredstvo proti kugi v gobei in na parkljih. Leta 1892. so baje na Laškem nad 100 000 govedi ozdravili ž njo. Materina dušica se dene v posodo, nanjo pa se naliije voda ter pusti tako 48 ur. Na to se voda odlije in ž njo se umivajo bolna mesta, oziroma gobec in parklji. Predno se pa to stori, treba je bolne dele izmiti s svežo vodo. Ker materine dušice ni težko dobiti, živinorejci lahko poskusijo to sredstvo, koder ima živina omejeno bolezen.

Krmljenje s krompirjem. Krmljenje mladih konj s krompirjem se jako priporoča. Konji, ki so pri premeni dlake kašljali, so kašelj zgubili, ako se je jim dajal krompir. Ker pa krompir nima v sebi dovolj dušika, se mora konjem dajati h kratu kako drugo močnejšo krmo, kakor otrobi. Krompir, ki se daje konjem, se mora razrezati na kosce. Če se pomladi daje krompir konjem, morajo se kalovi skrbno odpraviti.

Poučni in zabavni del.

Krištof Kolumb.

(Zgodovinski roman. Ruski spisal E. Šreknič.)

(Dalje.)

Sedmo poglavje.

V tihem pristanišču.

Solnce je oblivalo s svojimi svetlimi žarki zelene bregove reke Rio-Tinto ter moža in dečka, ki sta hodila po mehkeji tratini. Videlo se je obema, da sta jako utrujena in da vsak čas padeta na zemljo od utrujenosti...

— Oče! — zaslišal se je dečka glas — ne morem dalje... Ko bi le imel košček kruha!...

— Revček! — odgovoril je oče, — še malo potrpi. Morda kmalu prideva do kacega človeškega bivališča.

— Pusti me tukaj, oče!... Ti nisi še tako upehan, a jaz ne morem dalje.

Deček je vzdihajoč sedel na zemljo.

— Premagaj se, sin!... Bog in sveta Mati Božja bodeta nama pomagala. Oddahni se malo, potem pojdeva vkupe dalje, — kmalu prideva do ljudij!...

— Oj, oče, koliko časa že hodiva po tej pustini lačna, a še žive duše nisva srečala!...

— Sveta Mati Božja, ki je naju rešila iz rok mavriških razbojnikov, bode tudi sedaj nama milostljiva. Le mirno leži... Jaz pojdem na ta hrib in ogledam okolico.

Ne čakajoč odgovora, je Kolumb šel na holm, ki se je vzdigoval ob bregovih reke. To ga je stalo mnogo truda, toda njegov trud in napor so bili poplačani; jedva je ozrl se po okolici, je zaklical:

— Blagoslovljena bodi, presveta Mati Božja... Dijego, ondu se vidi morje in stolpi samostana!...

Deček je vstal in hitro šel očetu naproti.